

Poštnina plačana v gotovini.

Posamezna številka 50 p.

VERSKI LIST ZA MLADINO

Leto III.

1932.

Štev. 4

Marija, čudovita in nedolžna lilija,
v srce položi nam presveto Dete Jezusa!

Brezmadežni Materi.

Ljubim te, nedolžna Mati,
in mislim nate vsaki hip;
kako si draga mi, Marija,
bolj draga kot srca utrip.

Ljubim te, nedolžna Mati,
kot zemlje in neba kraljico;
in ljubim te pod križem
kot mater mučenico.

Ljubim te, nedolžna Mati,
ki vodiš me v mladosti;
saj ti, Marija, si izvor
nadzemeljskih sladkosti.

Ljubim te, nedolžna Mati,
brezmadežni nebeški cvet!
Kako si draga mi, Marija,
bolj draga, kot vesoljni svet.

Klarica.

Advent.

Zopet smo v adventnem času. »Advent« je latinska beseda in pomeni prihod. Kdo bo pa prišel? Ti slutiš čisto gotovo: Jezus. Advent traja štiri tedne. Prvi advent je trajal celo 4000 let. To je bila pač dolga doba, ki so jo morali preživeti ljudje pred Kristusom. Njihovo hrepenenje je bilo utešeno, ko je prišel na svet v tihi noči v betlehemske hlevčku Odrešenik. O presrečni pastirčki, ki so smeli božje Dete videti in ga moliti.

Prijateljček moj! Dva tisoč let prepozno si prišel na zemljo. Z ubogimi pastirčki se niti primerjati ne smeš! Pa le potolaži se! Božje Dete je še vedno na svetu — prav isto sladko božje Dete — ne sicer v podobi otroka, pač pa v podobi kruha. Če pogledaš sveto Hostijo pri povzdigovanju, si pogledal božje Dete. — Kadar čuješ zdaj v adventu besedo »božje Dete« ali »božič« — se precej spomni na belo Hostijo in ji pošlji pozdrav! Še bolje pa če obišeš malo sveto Hostijo vsak dan v adventu za kratek hipec v cerkvi.

Da boš pa tale sveti čas priprave na Jezusov prihod zares lepo preživel, izpolnjuj natančno, kar ti bom zdaj povedal:

1. Zjutraj, ko te mamica pokliče, takoj vstani na ljubo nebeškemu Detetu. Ko se oblečeš, odmoli jutranjo molitev.
2. Pred šolo pojdi k sv. maši ali pa vsaj za par minut obiži Jezusa v cerkvi.
3. V šoli bodi priden, pazljiv in ubogljiv.
4. Starše ubogaj na prvo besedo!
5. Z bratci in sesticami živi v miru.
6. Pridno se uči in skrbno spiši naloge.

7. Vsak dan malo pomisli, kaj bi dal za božič kakemu zelo ubogemu otroku z dovoljenjem svojih staršev.

8. Zvečer si izprašaj vest in vse natančno zaznamuj v »Jezusove dneve«.

9. Pojdi v adventu večkrat k zakramentom, da boš izločil iz duše greh in se utrdil v čednosti.

Za tistega, ki bo po zgoraj navedenih pravilih preživel adventni čas, bo letošnji božič nedopovedljivo lep. Njegovo srce bo postalo jaselce, ki bo legel vanje mali Jezus.

Nekaj zgodb iz življenja sv. Miklavža.

Sv. Miklavž je živel okrog leta 800. Doma je bil iz Patree v Lidiji. Njegovi starši so bili pobožni in so se srčno veselili, ko so doznali, da kaže njih sinček že v zgodnji mladosti prekrasne čednosti. Bil je zelo radodaren. Starši, ki so bili premožni, so mu dovolili, da je delil miloščino, kakor je hotel.

Nekoč ga je prosila hroma ženica pri cerkvenih vratih miloščine. Miklavž ni imel prav nič denarja pri sebi, z bolnico pa je imel veliko sočutje. Molil je in napravil nad starko znamenje sv. križa. Le-ta se je v tistem trenutku dvignila in je bila popolnoma zdrava.

Sv. Miklavž je imel strica, ki mu je bilo tudi Miklavž ime. Le-ta je bil škof v Miri in je bil zelo svet mož. Želel je, da bi tudi njegov nečak postal duhovnik, zato je oskrbel mladeniču potrebno šolo. Miklavž je postal krasen mladenič, lep na duši in na telesu.

Tedaj je izbruhnila v Lidiji strašna kužna bolezen. Miklavž je stregel noč in dan bolnikom, ne da bi pri tem mislil na lastno zdravje. Izgubil je svoje drage starše in postal lastnik velikega premoženja, ki ga pa ni porabil zase, temveč ga je razdelil med uboge.

Njegov stric je med tem sezidal samostan in je določil Miklavža redovnikom za predstojnika. Miklavž je to čast sprejel zelo nerad in samo iz pokorščine. Ko pa je stric umrl, se je vodstvu opatije odpovedal in je odpotoval v Palestino.

Sredi morja je bila tedaj ladja in vreme je bilo popolnoma jasno, ko se obrne Miklavž do mornarjev: »Pripravite se, zakaj izbruhnil bo strašen vihar!«

Komaj je izrekel te besede, je zadivjala besneča nevihta, da je ladja kar pokala. Mornarji so padli pred svetnika na kolena in so prosili: »Prosi za nas, da ne umrjemo!«

Sv. Miklavž se je obrnil v molitvi h Gospodu in nastala je velika tišina na morju.

Vsi so se temu čudili; toda začudenje se je spremenilo kmalu v pravo strmenje. Kapitan je splezal na jambor, da bi pritrdil jadra, ki so se razvezala. Ko je stopil zopet navzdol, je stopil napačno in telebnil na tla ter ostal tam z

Prekrasne sanje na Miklavžev večer.

zlomljenimi udi mrtev. Sv. Miklavžu se je siromak zelo zamislil, pa je poslal vročo molitev k Bogu. Ko je končal moliti, se je kapitan dvignil in stal pred strmečimi mornarji popolnoma zdrav.

Kmalu je pristala ladja na obali Svete dežele. Sv. Miklavž je romal takoj v Jeruzalem. V cerkvi sv. božjega groba se je vrgel na kolena in se pogreznil v sveto molitev. Pri tem je pozabil na vse okrog sebe in se pogovarjal le s svojim Bogom. Solnce je zašlo, zvečerilo se je in vratar je zaprl

cerkvena vrata. Ponoči se je svetnik zopet zavedel. Vstal je in šel proti zaklenjenim vratom, ki so se mu sama od sebe na stežaj odprla.

Nato je hotel oditi v puščavo, toda Bog mu je razodel, da to ni njegova volja. Sv. Miklavž je torej sklenil, da se hoče vrniti v svoj samostan. Pogodil se je z mornarji in jim plačal, kolikor so zahtevali. Mornarji so sprejeli denar, nato so se pa tajno domenili, da se bodo peljali v Aleksandrijo, Miklavž naj pa potem sam skrbi, da bo prišel v Lidiijo. Že so zagledali iz daljave Aleksandrijo, ko naenkrat izbruhne strašen vihar. Možje so spoznali kazen božjo in so prosili svetnika pomoči. Miklavž je molil. Nebo se je zjasnilo in ladja je priplula srečno na lidijsko obalo.

V samostanu so ga redovniki navdušeno sprejeli. Ko pa je molil nekega dne v svoji celici, je zaslišal glas: »Miklavž, ako hrepeniš po moji kroni, potem se vrni med svet!«

Svetnik je razumel, da ga hoče imeti Gospod sredi med ubožci in siromaki. Šel je v Miro, kjer ga ni nihče več poznal.

Zgodilo pa se je tiste dni, da je umrl v Miri škof Janez, ki je bil naslednik Miklavževega strica. Ljudje so bili v veliki zadregi, ker niso vedeli, koga naj izvolijo za škofa. Škofje, ki so se zbrali k volitvam so določili več sposobnih mož, toda nihče izmed teh ni dobil večine glasov, da bi mogel postati škof. Volivci so iskreno prosili Gospoda, naj jim razodene svojo sveto voljo. Ponoči se je najstarejšemu škofu prikazal angel in mu rekel: »Pojdi pred cerkvena vrata. Tam boš našel moža, ki čaka, da se vrata odpro. Miklavž mu je ime. Tega je Bog odločil, da postane škof v Mirni.«

Miklavž je po svoji navadi vstal že opolnoči, da bi častil Boga. Neka skrivna moč ga je vlekla pred cerkev, da se ni mogel obraniti. Ko je stal pred vratmi, pride tja star škof in ga vpraša:

»Kako ti je ime, moj sin?«

»Miklavž,« odvrne svetnik.

Tedaj ga prime škof ves vesel za roko, ga pelje v cerkev ter mu razodene nočno prikazanje.

Tako je postal sv. Miklavž škof v Mirni.

Pa tudi kot škof je ostal ubog in postal je najskrbnejši oče siromakov. Pomagal je vsem zapuščenim in trpečim.

Lučkarji in Lučkarice! Koliko zapuščenih in trpečih otrok je danes na svetu, ko razjeda vse narode strašna kriza. Vem, da ste vi sami ubogi. Pa kljub temu sem prepričan, da

bi vsakdo izmed vas vendar le mogel še ubožnejšemu dečku ali še ubožnejši deklici priteči s kakim skromnim darom na pomoč. Prav gotovo pa naj vsakdo zmoli Oče naš in Zdrava Marija v čast velikemu čudodelniku sv. Miklavžu, da bi nam pri Bogu izprosil skorajšnji konec te težke krize.

Kako je bilo v Celju?

Če rečem, da je bilo zelo lepo, sem prav za prav že vse povedal. Da ne bi zgrešil prave, poti, sta me na kolodvoru že pričakovali dve skrbni sestrici ter me prav skromno vprašali, če sem jaz ta in ta, torej tisti, ko ga pričakujeta. Zlagati se nisem smel in povedal sem resnico. Nato smo jo mahnili vsi z združenimi močmi proti cilju.

Naslednji dan smo začeli v sveti resnobi duhovne vaje. To je bila meščanska šola. Vsak dan skozi tri dni smo imeli po tri govore. Deklice so vzele to stvar zelo resno, zato so pa duhovne vaje tako lepo izpadle in sem prepričan, da so in bodo rodile tisočerne sadove za nebesa.

Med tem, ko so imele visoko učene gospodične iz meščanske sveto duhovno obnovo — pa tudi drobiž osnovne šole ni bil prikrajšan. Vsak dan smo se zbrali v telovadnici in se tam malo smejali in malo jokali, kakor je bilo pač bolj primerno. Vendar moram priznati, da je bilo več smeha, kot solzá.

V decembru se zopet vidimo. Zato pa ne bom nič več govoril; povedati moram le še to, da imam za spomin na tiste lepe dni na svojem oltarčku v sobici dva voščena »pušelca«, ki sem jih prejel od dveh deklic za spomin.

Na celjski kolodvor sem srečno našel pot, ker so me angeli vodili tja.

Urednik.

Esen:

Ave Marija.

Ko na mesto lega mrak,
iz stolpa zvon sladak
zazvoni čez ulice:
Ave Marija...
Sneži, sneži...
angeljčki z perotmi srebrnimi
letajo po črnem mraku,
z rokami sklenjenimi k molitvi:
Ave Marija.

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Nadaljevanje.)

Fantje niso mogli od Dragota ničesar več izvedeti. Zelo jih je mučila radovednost, ko so se ulegli in pri priči zaspali. Drago pa dolgo ni hotel zaspati. Ko je videl, da že vsi spijo kot ubiti, je vstal, potihem odprl okno ob zvoncu, snel kembelj, okno spet zaprl in kembelj skril v kup smeti. Nato pa se je zopet ulegel, ves zadovoljen sam s seboj in takoj zaspal.

Drugo jutro je bil točno eno minuto pred pol petimi glušec na svojem mestu; prijel je za vrv in jo potegoval kakor po navadi, nato pa jo obesil zopet na žebelj, nevede, da ni dal zvon nobenega glasu od sebe. Ura je udarila pet, udarila šest; v Zakletem gradu je pa še vse spalo! Nazadnje se je zvonar radi nenavadne tišine vendarle začel čuditi. Stopil torej v spalnico: vse je spalo! Pri prefektihi takisto. Gospoda Zlodeja je pa videl, da je napol zbujen, zato se ga je drznil vprašati, kako to, da niti ob šestih nihče ne vstane.

»Kaj? Šest je ura? Nesrečni človek!« zakriči Zlodej in plane iz postelje: »Šest! In ti še zdaj ne zvoniš?«

Zvonar ga ni slišal, vendar pa je spoznal, da je gospodar nezadovoljen.

»Jaz nisem kriv,« odgovori kar tjavendan. »Zvonil sem kakor po navadi, natančno ob pol petih, pa vendar ni še nihče vstal.«

Zlodej mu je z znamenji dopovedoval, da ga bo kaznoval, ker ni zvonil. Zvonar pa je na vse kriplje dokazoval, da je nedolžen, češ da je natančno izpolnil svojo dolžnost, a Zlodej mu je napisal, da bo moral plačati dva dinarja denarne kazni, kar je bilo za zvonarja mnogo, saj je celo leto zaslužil šestdeset dinarjev!

Drago se je zbudil ob pol petih, ko je zvonar vrv snel in spet nataknil, pa ga je slišal. Brž se je spravil k oknu in počakal, da se je zvonar vrnil v svojo luknjo, nato pa je obesil kembelj nazaj. Ko je torej Zlodej prišel zvonec ogledovat, je našel vse v lepem redu; pozvonil je sam in zaspance zbudil. Učenci so se izvrstno počutili, ker so se enkrat pošteno naspali in so bili vsi veseli, ko so izvedeli, da so spali do šestih. Prefekti so na zunaj kazali hudo nevoljo, češ da so pri delu izgubili celo uro in pol, v srcu pa so bili veseli in so s fanti

rajši potrpeči ko druge dni. Ko so bili zbrani, je začel Zlodej prefekte in učence izpraševati, a nihče mu ni znal pojasniti čudne zamude. Edini Drago je povedal, da je videl nekega črnega moža, kako je šel skozi spalnico in izginil skozi okno.

Zlodej: »Ej, ej, kdo bi si mislil? Kakšen rep je pa imel črni mož? Ali ni bil podoben kateremu tvojih tovarišev?«

Drago: »Joj, gospod, kaj pa mislite! Bil je grozno velik. Še nikoli nisem videl tolikšnega človeka.«

Zlodej: »Kako je pa bil oblečen?«

Drago: »Imel je veliko haljo, ki je prhutela okoli njega.«

Zlodej: »Kam natančno pa je izginil?«

Drago: »Gospod, kako naj to vem? Ko je zlezel proti oknu, me je bilo tako groza, da sem zaprl oči; ko sem jih zopet odprl, ga pa že ni bilo.«

Zlodej: »Čuj, paglavec! Koliko je pa resnice v teh tvojih čenčah?«

Drago: »O gospod, vse je tako zelo res, da sem komaj nazaj zaspal in da se še zdaj kar tresem, če pomislim nanj.«

Zlodej ga nekaj časa gleda, nato pa zmaje z glavo in kakor sam zase reče: »Sam ne vem, kaj naj si mislim. Črni mož! Le kako je paglavec izvedel zanj? Čudno, zelo čudno!« Potem je odšel.

Drago je vso stvar razložil tovarišem v odmoru. Je pa znal poiskati tudi Metko, da ji je pojasnil vse dogodke in ji priporočil hudobnega mačka.

»Nič se ne boj,« ga je pomirila Metka, »ne bo dolgo uganjal svojih burk ali pa sploh nobene več! Če me boš slišal kričati, se ne ustraši! Gospode bom nekoliko potegnila.«

Pozvonilo je h kosilu. Brata Zlodeja in učitelji so jedli v posebni obednici. Učencem so pa zopet postregli z bobom kakor sinoči. Mirno pa kosilo ni poteklo. Metka je imela nesti juho na mizo tiranov (tako so učenci zmerjali svoje učitelje). V obednico je šla po hodniku in tu se je mahoma razlegel prestrašen krik, nato še eden. Eden izmed učiteljev je brž stopil ven pogledat, kaj je in skoraj bi trčil z Metko, ki se je tresla po vsem životu. V rokah je držala lonec juhe, ki naj bi učiteljem utešila glad, a uboga reva se je tako zelo tresla, da je do gospoda Zlodeja prišedši, zlila juho na njegovo glavo in obraz. Zdaj je pa on kričnil in začel divjati in žugati, saj je bil ves oparjen.

»Joj, oprostite, gospod, oprostite, spoštovani gospod!« začne Metka s tresočim glasom in postavi lonec na mizo. »Na

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
1. Ali sem danes opravil(a) jutranjo molitev?																															
2. Ali sem bil(a) pri sv. maši?																															
3. Ali sem obiskal(a) Jezusa?																															
4. Ali sem bil(a) pri sv. obhajilu?																															
5. Ali sem se v cerkvi in pri molitvi lepo obnašal(a)?																															
6. Ali sem koga pridobil(a), da je Jezusa obiskal, bil pri sv. maši, sv. obhajilu?																															
7. Ali sem molil(a) pred jedjo?																															
8. Ali sem molil(a) po jedi?																															
9. Ali sem komu naredil(a) veselje?																															
10. Ali sem ubogal(a)?																															
11. Ali sem se za Jezusa v čem premešal(a)?																															
12. Ali sem molil(a) večerno molitev?																															

Tukaj odreži!

Saj ne boste pozabili?

8. decembra je praznik Brezmadežne. Vsak dober Lučkar in vsaka dobra Lučkarica bo ta dan prejela sv. obhajilo. Kajne — saj ne boste pozabili? Naredite veselje Brezmadežni nebeški Materi.

hodniku sem se tako grozno ustrašila, da sem še zdaj vsa trda.«

»Česa pa, koza neumna?« zavpije Zlodej. »Tudi če ste videla samega vraga, mi zato še ni treba pariti glave in obraza! Saj menda moja glava ni telečja!«

Metka: »Joj, gospod! Bolj ne bi mogli zadeti, kakor ste zdaj zadeli!«

Zlodej: »Kako? Predrzna ženska! Vi me boste zmerjali s telečjo glavo?«

Metka nejevoljno: »Ne, ne, gospod, kaj pa vendar mislite! Še v sanjah mi ne pride na misel, da sta tele in gospod isto! Reči sem samo hotela, da ste gospod zadeli, ko ste rekli tisto o vragu. Kajti čisto gotovo sem prav njega samega videla! Velik črn mož mi je na hodniku zastavil pot, bil je vprav ogromen. Zakričala sem, lahko si mislite. Tedaj mi je pa z lonca vzdignil pokrov in mi v posodo vrgel nekaj črnega ter izginil. To me je tako pretreslo, da sem drugič zakričala. Kaj morem zato, vsak bi se takih reči ustrašil.«

Zlodej sname pokrov in res zapazi, da plava v juhi nekaj črnega. Tisti nekaj nabode na vilice in s težavo prinese ven mačka, velikega mačka, bil je prefektov črni maček! Nobenega ni bilo v obednici, da ne bi zavpil od groze in strahu; od groze, da je njihov sokrivec pri mučenju dečkov končal tako hitro in žalostno, od strahu pa, ker se je črni mož v njihovi hiši že drugič prikazal. Nihče pa ni izpregovoril; Zlodej je dal juho odnesti; vsem je bilo zanjo žal, vendar je pa nobeden ne bi hotel pokusiti. Metka je šla po drugo jed in jo brez nesreče prinesla ter postavila na mizo; niti kapljica polivke se ni izlila. Bila je na oglju pražena govedina, prav čeden kos, a Metka mu je še prej odščipnila košček ter ga smuknila Dragotu, ko ga je srečala v odmoru po kosilu. Tudi mu je povedala, da je našla mačka mrtvega v drvarnici; skoraj gotovo je poginil radi zadnje borbe, ki jo je imel z Dragotom. Pobrala ga je in ga porabila, da se je črni mož lahko drugič prikazal.

Odmor so fantom zagrenile kazni. Brata Zlodeja sta dala preteptsti pet ali šest fantov. Zvonar je izlil svojo jezo, ker je bil sam po nedolžnem kaznovan, nad nesrečnimi dečki. Drago pa se je dobro pazil, da ni nobenega učitelja razdražil; pripravljal se je namreč na vse večje borbe.

Mučenec presvete Evharistije.

(Igrica za dečke v dveh dejanjih.)

(Konec.)

Tarcizij (pride od leve počasi, sredi med Feliksom in Meleagrom, roke ima na prsih prekrizane. Izpod prstov se mu svetlika burza...)

Klodij: Tega mi privleci pred sodni stol! Le hitro. Kot Nazareneec bo stal tako in tako kmalu na forumu pred sodniki.

Kurij (Tarciziju): Ali si slišal, kaj je govoril naš pretor? Vsi trije ste klicani pred sodnika, obtoženi ste, da ste kristjani. Pridite in se zagovarjajte!

Tarcizij: Prosim Vas, ljubi prijatelji, iskreno Vas prosim, pustite me, da grem svojo pot.

Klodij: Oho! — Zdaj pa piska čisto drugače. Pred kratkim še je oblastno poveljeval, se norčeval in nam pretil — zdaj pa prosi! — Ne, ne, tako hitro te ne izpustimo od tod.

Meleager (dvigne pesti): To bomo videli, ti napihnjena mestna žaba. Gorje ti, nesramnež, če nam količkaj zastaviš pot! Povem ti, da ti ne bo vse življenje treba nobenega zobozdravnika, če ne pustiš Tarcizija takoj pri miru.

Tarcizij (Meleagru): Bratec: ne pozabi, da Kralj miru, ki prebiva na mojih prsih ne ljubi nasilja. Bolje, če napravimo vse zlepa. — Moj dobri Klodij, prepričan sem, da me boš rad pustil oditi, če te prav iskreno prosim. Naročilo sem prejel in zelo se mi mudi...

Klodij: Kaj? Kako? Mudi se ti — pa si prišel tako počasi sem! In glejte, kako drži roke prekrizane na prsih! (Vstane in gre proti Tarciziju.) Hoj, kaj pa imaš tu?

Minij (stopi med Klodija in Tarcizija): S teboj grem, Tarcizij! (Klodiju:) Pusti ga, naj odide!

Klodij: Ne prej, dokler nam ne pokaže svoje skrivnosti!

Tarcizij: Ne smem. Oprostite mi in mi pustite, da odidem.

Kurij: Bomo videli! Ali boš ubogal takoj pretorja ne! (Se vrže na Tarcizija; tudi Patern in Romul mu pomagata.)

Tarcizij: Ljubi Meleager, teci in povej svetemu očetu, škofu Kaju, da ne morem izpolniti njegovega povelja. (Ga vržejo na tla.)

Meleager: Takoj, Tarcizij! (Odhiti.)

Minij (razkropi napadalec): Sram vas bodi! Kakor zveri ste naskočili nanj, da ga pobijete, ko se niti ne brani.

Kurij: Kaj to tebi mar? Izgini! (Se bori z njim.)

Tarcizij: Gospod Jezus, reši me iz te velike stiske! Pomisli, uboge ovčice te s hrepenjem pričakujejo v temni ječi.

Klodij: Ali ste slišali? Torej je res, kar smo mislili, da je le šala? Kristjan si! Potem pa le pojdi k mojemu malemu sužnju Pilonu. Na. Tu imaš! (Mu zasadi večkrat nož v prsi.)

Patern in Romul (odskočita prestrašena): To je bilo preveč.

Minij (poln groze): Umoril si ga!

Feliks (poklekne k Tarciziju in dvigne njegovo glavo v svoje naročje): Tarcizij, Tarcizij, ti sladki moj bratec! Ali je hudo? (Joka.)

Klodij (vtakne zopet nož za pas): No ta ima zdaj svoj delež. Ne bo me nič več izzival.

Minij (se vrže nanj): Morivec! Čakaj, ti pokažem. (Klodij potegne zopet bodalce, Minij se umakne.)

Feliks: Zlobnež! Morivec! Kaj ti je storil moj ubogi dobri prijatelj? (Joka.)

Tarcizij (se nekoliko vzpne): O Gospod, tvoja sveta volja naj se zgodi. Zdaj pa te prosim, pridi v moje srce, da te ne bodo pogani one-

**Nebeška Mati váruje najlepše Dete
in mu prepeva pesmi svete.**

častili. Pridi, moja največja ljubezen, moj evharistični Kralj. — Nisem vreden, Gospod, toda reci le besedo in zdrava bo moja duša. Jezus, okrepčaj, mojo dušo za zadnjo pot v večnost! (Odpre burzo in samega sebe obhaja.)

Kurij: Poglejte ga! Svojo roko je približal ustom. Kaj pomeni to? **Sebastijan in Marcijan** (vstopita zelo hitro).

Sebastijan (zamahne proti poganskim dečkom z mečem): Proč! Poberite se! Sicer vam pokaže moj meč pot domov! (Le-ti zbeže, razen Miniija.)

Feliks: O plemeniti stotnik, poglejte, umorili so ga, ko je molil h Gospodu v svoji stiski.

Marcijan: Kdo je morivec?

Minij: Tisti Klodij tam.

Marcijan (hoče z mečem za njim): Naj prejme svoje plačilo! Tako ga ujamem...

Sebastijan: Pusti, Marcijan! Bo tako bolje.

Marcijan: Kam bo vendar to prišlo? Ali sme zdaj že vsak pobalin kristjane moriti, ne da bi prejel zaslužen kazni? Ne, ne! Tako daleč pri vseh krivicah, hi jih moramo trpeti, vendar še ni prišlo! In poleg tega je naš bratec Tarcizij vendar plemenitega rodu.

Sebastijan: To nima pri nas prav nobene veljave. Ti tvegaš s takim mišljenjem in govorjenjem svoje življenje. Morivčev oče je pri cesarju v veliki časti in sploh, kadar se tiče kristjanov, se mora pravica umakniti nasilju.

Marcijan (vtakne meč v nožnico, nejevoljno): Resnico si povedal, žalostno resnico.

Minij (poklekne k Tarciziju): Tarcizij, ali še poznaš Miniija? Veš, ljubi moj, nič več nisem prejšnji. Kristjan bom postal, Jezusu bom služil in zanj umrl, kot ti, moj ljubljeni bratec.

Marcijan: Tarcizijevo junaštvo že dela čudeže.

Tarcizij (smehlja): Pozdravljen mi bodi v Jezusu, našem Gospodu! Dobri Pastir je našel tudi Tebe — ostani mu zvest!

Sebastijan (dvigne Tarcizija in ga posadi na klop): Kako ti je, moj hrabri bratec. Kje imaš presveti Zakrament?

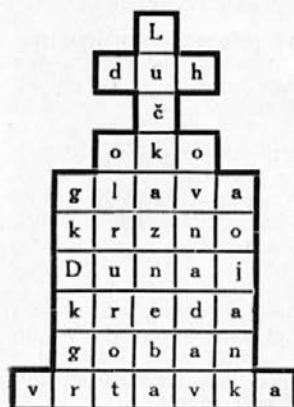
Tarcizij: Najsvetejši Zakrament? Samega sebe sem obhajal z njim. Dobro mi je, nedopovedljivo dobro. Moj Jezus je pri meni, jaz pa bom kmalu, kmalu pri njem v nebesih... Že hitijo pome angelčki, aj, aj — in Mati Marija gre z njimi in moja mamica je poleg nje in moj očka... Glejte, glejte, tu je pa Jezus, moj — sladki — Je - zus — (Umrje. Sebastijan ga ujame in položi na klop.)

Vsi (pokleknejo in jokajo. V ozadju nežna godba; med zvoki godbe govori):

Sebastijan: Zdaj si doma, moj mali junak! Zdaj počivaš na Jezusovem Srcu in poslušaj rajsko petje božjih angelov. Tam gori je večna pomlad; tam gori vlada mir: ni zveri, ne bodalcev, ne mečev, ampak sama čista ljubezen. Tvoj Kralj je po tebi zmagal. Res, da bi bil zaslužil krono na areni vpričo tisočglave množice — toda tvoj vojskovodja je okrenil drugače. Pa tako je bila njegova najsvetejša volja. Zdaj imaš krono in palmo v rokah. — Marcijan, nesiva našega svetega brata v katakombah, da ga bo sveti oče še poslednjič blagoslovil.

(Sebastijan in Marcijan odneseta Tarcizija prav počasi na levo; Feliks in Minij sledita.)

Z a s t o r .

Rešitev spomenika.

Izžrebani so bili: Kambič Bogomir, dijak, Ljubljana (dobi žegnanček); Mravlje Franc, Dobrova (dobi podobo sv. Frančiška); Marija Jager, Celje (dobi podobo sv. Terezije); Marica Musar, Zidani Most (dobi podobo sv. Cecilije); Štor Jožef, Teharje in Hočevar Ivan, Mala vas (dobita podobo angela varuha).

MIKLAVŽEVA UGANKA.

Rešitev je treba poslati vsaj do 10. decembra.

Nagrade so: 1.) zelo lepe jaselece. 2.) manjše jaselece. 3.), 4.), 5.) in 6.) Serafinski koledar.

POŠTA MALEGA JEZUSA

Vse svoje prijateljčke opozarjam, naj v decembru prav goreče zapisujejo v »Jezusove dne«. 6. januarja bomo te lističe zopet položili božjemu Detetu pred jaselec. Potrudite se za križce, da vas bo mali Jezus vesel.

Vsem skupaj želim, da bi vam sv. Miklavž prinesel prav lepe darove. Zlasti siromašnim dečkom in deklicam to želim. — Prosim vas pa, da postanete vsi Miklavži in odstopite kako malenkost od svojih darov tistim otrokom, ki jim sv. Miklavž ni nič prinesel. Iz ljubezni do Jezusa storite to.

Znamke in stanijol za misijone so darovali: Klarice pri čč. šolskih sestrah v Mariboru; Franci Kocutar (Škofljica); Končan Leopold (Ljubljana); Mlakar Stana (Celje) Antončič Ivanka, Črnologar Ludovik (Škofljica) dečki in deklice iz Tržiča in mnogo drugih, ki nam niso povedali imen. Bog plačaj! Pa se vam v naprej priporočamo.

LJUBIL GA JE!

Koga? Poslušajte, takole je bilo! Hinko mu je bilo ime in je sedel sredi učencev prvega razreda in napeto poslušal z ušesi in usti pripovedovanje o Adamu in Evi v raj, o Angelu varuhu in o Jezušku v jaselcah. Ko so g. katehet vprašali, kdo ve tole, je on zagotovo dvignil roko in se kar smehljaj od veselja, če je smel kaj povedati.

Nekega dne pa ni prišel v šolo. In kar več dni ga ni bilo. Kaj je s Hinkotom? Bolan je, bolan, pa bo kmalu zdrav, pravijo učenci! Dobro, da se le kmalu zopet vidimo.

Pa se nismo nikoli več videli. V bližnji vasi je gorela hiša, Hinko ne še popolnoma zdrav, vstane, se niti ne obleče mnogo ter hiti v hladni noči gledat ogenj. — Vrnil se je domov še bolj bolan. Zato se zopet vleže in začuti, da ga bolezen prijemlje za vrat in ga hoče zadušiti. Čimdalje je ležal, tem težje je dihal.

Tedaj pa ta prvošolček pogleda žalostno in veselo proti nebu in vzdihne: Moj Jezušček, kaj bom res moral umreti? In kar sam in brez Tebe? Jezušček, pri Tebi hočem biti. Tedaj pokliče svojega očeta in mu pošepeta: »Atek, pojdi po gospoda!«

In čez eno uro so bili gospod že pri njem. In so ga ob 5 uri zjutraj prvič spovedali in prvič obhajali in zadnjič! Z Jezusom v srcu se je poslovil od sestic, mamice in ateka. Jezus pa, ki ga je ljubil, je 2 uri po sv. obhajilu vzel njegovo lepo, čisto dušo k sebi v nebesa!

Hinko, od tam gori prosi za nas! Prosi za svoj razred, za svoje dobre stareše, za svoje pridne sestrice, ki Te zelo pogrešajo in mislijo nate, ko prebirajo »Lučko«.

Lučkarji iz Veržaja.

Prečastiti gospod urednik!

Na »Lučko« sem naročena ves čas, odkar izhaja. Ta listič mi zelo ugaja. Mislim, da je tudi drugim mojim součenkam in součencem všeč; saj prihaja na našo šolo mesečno v 90tih izvodih. Če pomislimo, da šteje mošenjska šola 169 učencev, tedaj pač imamo zadosti lepo število »Lučk«. Posebno radi prebiramo povest o »Neugnanem Dragotu«. Povedati pa Vam tudi moram, da zlasti »Jezusove dneve« točno izpolnjujemo; posebno naši križarji in me sestrice sv. Klare na Vaša vprašanja odkritosrčno odgovarjamo. — Križarji in sestrice sv. Klare pa smo postale 23. oktobra tega leta, t. j. na misijonsko nedeljo. Ta dan je bilo namreč 12 dečkov in 19 deklic sprejetih v bratovščino pasu sv. Frančiška ali v zvezo malih frančiškovich križarjev in sestic sv. Klare. — Sv. zakramente prejemamo večkrat na mesec.

Lepo Vas pozdravlja Marica Finžgar, učenka III. r. v. n. š. v Mošnjah.

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 6 Din, za Italijo 3 L, za Nemško Avstrijo 1 Š. — Pri večji množini izvodov popust po dogovoru. Uredništvo in upravnništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizoston Sekovanič O. F. M. — Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani.